

Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Raciborzu

KARTA PRZEDMIOTU

1. Nazwa przedmiotu:	Techniki uczenia się				
2. Kod przedmiotu:	M10-1.1				
3. Okres ważności karty:	od roku akademickiego 2019/2020				
4. Forma kształcenia:	jednolite studia magisterskie				
5. Forma studiów:	studia stacjonarne				
6. Kierunek studiów:	Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna				
7. Profil studiów:	praktyczny				
8. Specjalność:	-----				
9. Semestr:	I, II				
10. Jedn. prowadz. przedmiot:	Instytut Studiów Edukacyjnych				
11. Prowadzący przedmiot:	Dr Gabriela Kryk				
12. Grupa przedmiotów:	personalizacja procesu kształcenia nauczycieli				
13. Status przedmiotu:	obowiązkowy do wyboru				
14. Język prowadzenia zajęć:	polski				
15. Przedmioty wprowadzające oraz wymagania wstępne:					
Przedmiot przeznaczony jest przede wszystkim dla studentów pierwszego roku, którzy, z jednej strony przekraczając próg uczelni napotykają problemy w zakresie samodzielnego uczenia się, a z drugiej - muszą sprostać najbardziej konkurencyjnej i dynamicznej gospodarce na świecie – gospodarce opartej na wiedzy. Udział w zajęciach oraz zdobyte wiadomości i umiejętności mają im pomóc nie tylko w podejmowaniu działań na rzecz własnego rozwoju, lecz także w kierowaniu procesem uczenia się podopiecznych, z którymi studenci w przyszłości będą pracować. Ideą przewodnią programu przedmiotu jest konieczność przysposobienia jednostki do permanentnego uczenia się. Dziś już bowiem wiadomo, że sukcesy odnoszą ludzie, którzy nie tylko posiadają wiedzę, lecz także ci, którzy wiedzą w jaki sposób ją zdobywać.					
16. Cel przedmiotu:					
➤ Przedstawienie roli i znaczenia umiejętności racjonalnego uczenia się w procesie skutecznego studiowania i autoedukacji. ➤ Wdrożenie studentów do akademickich form kształcenia i samokształcenia, zapoznanie ich z technikami efektywnego uczenia się. ➤ Uświadomienie słuchaczom – jako przyszłym nauczycielom wychowawcom – obowiązkowi rozwijania u uczniów umiejętności skutecznego uczenia się, która warunkuje ich karierę edukacyjną i życiową. ➤ Doskonalenie umiejętności dokonywania integracji wiedzy oraz kształtowanie refleksyjnego a zarazem krytycznego i twórczego stosunku do niej.					
17. Efekty kształcenia:					
Ozn.	Opis efektu kształcenia	Metoda realizacji efektu kształcenia	Metoda sprawdzenia efektu kształcenia	Forma prowadzenia zajęć	Odniesienie do efektów dla specjalności/ kierunku studiów
W	Student ma wiedzę z zakresu: pedagogiki, psychologii, filozofii i aksjologii wspomagającą rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania - uczenia się: klasycznych i współczesnych teorii	Wykład konwersatoryjny, rozmowa, dyskusja, burza mózgów.	Kolokwium, wypowiedzi ustne w powiązaniu z analizowaną literaturą.	w/war.	K_W01 K_W05 K_W18

	rozwoju człowieka, wychowania, uczenia się i nauczania (kształcenia) oraz ich wartości aplikacyjnych-potrafi je krytycznie oceniać i twórczo z nich korzystać; procesów komunikacji społecznej oraz ich prawidłowości i zakłóceń.				
U	Student: adekwatnie do celów uczenia się dobiera, tworzy, testuje i modyfikuje materiały, środki oraz metody, skutecznie wykorzystuje technologie informacyjno-komunikacyjne; podejmuje pracę na rzecz własnego rozwoju; racjonalnie, zgodnie z zasadami techniki pracy umysłowej gospodaruje czasem podejmowanych działań.	Rozmowa, dyskusja, burza mózgów, metody ćwiczebne	Praca w grupie zadaniowej, wypowiedzi ustne w powiązaniu z analizowaną literaturą, planowanie scenariuszy zajęć, aktywność podczas zajęć.	war.	K_U05 K_U06 K_U11 K_U13 K_U18
K	Student: jest przygotowany do efektywnego realizowania wyzwań zawodowych (dydaktycznych, wychowawczych oraz opiekuńczych) w zmieniającej się rzeczywistości ; posługuje się normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się przede wszystkim szacunkiem dla godności każdego człowieka; dialogowo rozwiązuje konflikty oraz tworzy dobrą atmosferę dla komunikacji w grupie; projektuje i wdraża działania mające na celu edukację aksjologiczną i wychowanie ku wartościom; analizuje i ocenia prawidłowość oraz poziom skuteczności własnych działań, ustala obszary wymagające modyfikacji, ciągłego doskonalenia się, pracy na rzecz własnego rozwoju (tzw. refleksyjny praktyk);	Rozmowa, dyskusja, metody ćwiczebne.	Obserwacja postawy studenta, podejmowanych przez niego działań podczas zajęć.	w/war .	K_K05 K_K06 K_K11 K_K13 K_K18

18. Formy i wymiar zajęć: w, ćw., war., pz, s

W 30, ćw 15+15

19. Treści kształcenia:

1. Charakterystyka ogólna przedmiotu nauczania: omówienie celów i programu, przebiegu, form przygotowania do zajęć, warunków zaliczenia, przedstawienie literatury.
2. Umiejętność racjonalnego, twórczego, antycypacyjnego i ustawicznego uczenia się – warunkiem skutecznego funkcjonowania człowieka w dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości. Efektywne, skuteczne i racjonalne uczenie się w dobie rewolucji informacyjnej. Zjawisko powstawania analfabetyzmu funkcjonalnego, przeciwdziałanie.
3. Fizjologiczne i psychologiczne podstawy uczenia się. Mózg, pólki mózgowe. Znaczenie procesów poznawczych, emocjonalnych i motywacyjnych w procesie uczenia się. Udział systemów reprezentacyjnych w przekazywaniu i odbieraniu informacji. Teoria wielorakiej inteligencji H. Gardnera. Rola myślenia w całokształcie procesu uczenia się. Reproduktywne, krytyczne i twórcze myślenie a skuteczność uczenia się. Wahania sprawności i chłonności umysłowej w zależności od wewnętrznej mobilizacji do pracy umysłowej.
4. Studiowanie literatury. Czytanie – cel czy środek służący kształtowaniu osobowości jednostki. Rola książki w procesie zdobywania wiedzy Tekst jako źródło informacji:

• Czytanie – środkiem służącym kształtowaniu osobowości człowieka. • Rozumienie tekstu, kategorie czytania. Szybkie czytanie. • Studiowanie literatury, metody pracy z tekstem. • Poszukiwanie informacji. Korzystanie z różnych źródeł (biblioteka, katalogi, komputerowe bazy danych). • Zastosowanie środków technicznych w pozyskiwaniu informacji.		
5.	Słowo mówione jako źródło informacji. Czytanie tekstu a słuchanie żywego słowa. Wady, zalety. Formy słowa mówionego. Wykład, notowanie. Udział w dyskusji.	
6.	Ekspresja wiedzy. Formy jej wyrażania. Prace pisemne. Zdawanie egzaminów.	
7.	Organizacja nauki własnej. Planowanie. Samoocena. Higiena pracy umysłowej.	
8.	Kolokwia zaliczeniowe. Omówienie wyników – ocena osiągniętych efektów kształcenia. Podsumowanie pracy. Ewaluacja. Zaliczenie przedmiotu.	
20. Egzamin:		tak, nie
21. Literatura podstawowa:		
1.	Brześkiewicz Z., (2005) Superumysł. Jak uczyć się trzy razy szybciej, Białystok, Studio Astropsychologii.	
2.	Brześkiewicz Z. W., (1999) Superczytanie. Jak uczyć się trzy razy szybciej, Warszawa, Agencja Wydawnicza „Comes”.	
3.	Buzan T., Buzan B., (1999) Mapy twoich myśli, Łódź, Wydawnictwo „Ravi”.	
4.	Chylińska J., (1984) Szybkie czytanie, Warszawa, WSiP.	
5.	Dryden G., Vos J., (2000) Rewolucja w uczeniu się, Poznań, Wydawnictwo Moderski i S-ka.	
6.	Fischer R., (1999) Uczymy jak się uczyć, Warszawa, WSiP .	
7.	Gozdek – Michaëlis K., (1999) Supermożliwości twojego umysłu. Jak uczyć się trzy razy szybciej, Warszawa, Agencja Wydawnicza „Comes”.	
8.	Hamer H., (1999) Nowoczesne uczenie się albo ściągą z metodyki pracy umysłowej, Warszawa, Wydawnictwo Veda.	
9.	Karaś St., (1994) Sztuka samokształcenia, Warszawa, WSiP.	
10.	Król F., (1982) Sztuka czytania , Warszawa, WSiP.	
11.	Linksman R., (2001) W jaki sposób szybko się uczyć, Warszawa, Grupa Wydawnicza Bertelsmann Media.	
12.	Łukasiewicz M., (2005) Sukces w szkole. Jak uczyć się 2-3 razy szybciej i umiejętnie sprzedawać swoją wiedzę. Poznań, Dom Wydawniczy REBIS.	
13.	Malmquist E., (1982) Nauka czytania w szkole podstawowej, Warszawa, WSiP.	
14.	Pietrasieński Z., (1975) Sztuka uczenia się, Warszawa, Wiedza Powszechna.	
15.	Rowntree D., (2001) Sztuka studiowania, Poznań , Wydawnictwo Zysk i S-ka.	
16.	Rudniański J., (2001) Jak się uczyć? , Warszawa, WSiP.	
22. Literatura uzupełniająca:		
1.	Delors J., (red.) (1998) Edukacja. Jest w niej ukryty skarb, Warszawa, Stowarzyszenie Oświatowców Polskich.	
2.	Fischer R., (1999) Uczymy jak myśleć, Warszawa , WSiP.	
3.	Łukasiewicz M., (2005) Mistrzostwo. Jak pobijać własne rekordy w szybkim i skutecznym uczeniu się, Poznań, Dom Wydawniczy REBIS.	
23. Nakład pracy studenta potrzebny do osiągnięcia efektów kształcenia:		
Lp.	Forma zajęć	Liczba godzin kontaktowych / pracy studenta
1	Wykład	30/15
2	Ćwiczenia	
3	Warsztaty	30/30
4	Praktyka zawodowa	
5	Seminarium	
6	Inne:	
	Suma godzin	60/45

24. Suma wszystkich godzin: 105			25. Liczba punktów ECTS: 4(3+1)	
26. Liczba punktów ECTS uzyskanych na zajęciach z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego:		2,3	27. Liczba punktów ECTS uzyskanych w wyniku samodzielnej pracy studenta:	1,7
Efekt kształcenia	Ocena	Opis wymagań		
W	bdb	Student ma szeroką wiedzę z zakresu: pedagogiki, psychologii, filozofii i aksjologii wspomagającą rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania - uczenia się: klasycznych i współczesnych teorii rozwoju człowieka, wychowania, uczenia się i nauczania (kształcenia) oraz ich wartości aplikacyjnych-potrafi je krytycznie oceniać i twórczo z nich korzystać; procesów komunikacji społecznej oraz ich prawidłowości i założeń.		
	db+	Student ma bardzo dobrą wiedzę z zakresu: pedagogiki, psychologii, filozofii i aksjologii wspomagającą rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania - uczenia się: klasycznych i współczesnych teorii rozwoju człowieka, wychowania, uczenia się i nauczania (kształcenia) oraz ich wartości aplikacyjnych-potrafi je krytycznie oceniać i twórczo z nich korzystać; procesów komunikacji społecznej oraz ich prawidłowości i założeń.		
	db	Student ma dobrą wiedzę z zakresu: pedagogiki, psychologii, filozofii i aksjologii wspomagającą rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania - uczenia się: klasycznych i współczesnych teorii rozwoju człowieka, wychowania, uczenia się i nauczania (kształcenia) oraz ich wartości aplikacyjnych-potrafi je krytycznie oceniać i twórczo z nich korzystać; procesów komunikacji społecznej oraz ich prawidłowości i założeń.		
	dst+	Student ma poprawną wiedzę z zakresu: pedagogiki, psychologii, filozofii i aksjologii wspomagającą rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania - uczenia się: klasycznych i współczesnych teorii rozwoju człowieka, wychowania, uczenia się i nauczania (kształcenia) oraz ich wartości aplikacyjnych-potrafi je oceniać i z nich korzystać; procesów komunikacji społecznej oraz ich prawidłowości i założeń.		
	dst	Student ma w miarę poprawną wiedzę z zakresu: pedagogiki, psychologii, filozofii i aksjologii wspomagającą rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania - uczenia się: klasycznych i współczesnych teorii rozwoju człowieka, wychowania, uczenia się i nauczania (kształcenia) oraz ich wartości aplikacyjnych-potrafi je oceniać i z nich korzystać; procesów komunikacji społecznej oraz ich prawidłowości i założeń.		
	ndst	Student nie posiada wiedzy z zakresu: pedagogiki, psychologii, filozofii i aksjologii wspomagającą rozumienie procesów rozwoju, socjalizacji, wychowania i nauczania - uczenia się: klasycznych i współczesnych teorii rozwoju człowieka, wychowania, uczenia się i nauczania (kształcenia) oraz ich wartości aplikacyjnych- nie potrafi ich oceniać i z nich korzystać; procesów komunikacji społecznej oraz ich prawidłowości i założeń.		
U	bdb	Student: adekwatnie do celów uczenia się wzorowo dobiera, tworzy, testuje i modyfikuje materiały, środki oraz metody, skutecznie wykorzystuje technologie informacyjno-komunikacyjne; podejmuje pracę na rzecz własnego rozwoju; racjonalnie , zgodnie z zasadami techniki pracy umysłowej gospodaruje czasem podejmowanych działań.		
	db+	Student: adekwatnie do celów uczenia się bardzo dobrze dobiera, tworzy, testuje i modyfikuje materiały, środki oraz metody, skutecznie wykorzystuje technologie informacyjno-komunikacyjne; podejmuje pracę na rzecz własnego rozwoju; racjonalnie , zgodnie z zasadami techniki pracy umysłowej gospodaruje czasem podejmowanych działań.		
	db	Student:		

		adekwatnie do celów uczenia się dobrze dobiera, tworzy, testuje i modyfikuje materiały, środki oraz metody, skutecznie wykorzystuje technologie informacyjno-komunikacyjne; podejmuje pracę na rzecz własnego rozwoju; racjonalnie , zgodnie z zasadami techniki pracy umysłowej gospodaruje czasem podejmowanych działań.
	dst+	Student: adekwatnie do celów uczenia się poprawnie dobiera, tworzy, testuje i modyfikuje materiały, środki oraz metody, skutecznie wykorzystuje technologie informacyjno-komunikacyjne; stara się podejmować pracę na rzecz własnego rozwoju; w miarę racjonalnie , zgodnie z zasadami techniki pracy umysłowej gospodaruje czasem podejmowanych działań.
	dst	Student: adekwatnie do celów uczenia się poprawnie dobiera, tworzy, testuje i modyfikuje materiały, środki oraz metody, w miarę skutecznie wykorzystuje technologie informacyjno-komunikacyjne; stara się podejmować pracę na rzecz własnego rozwoju; stara się w miarę racjonalnie , zgodnie z zasadami techniki pracy umysłowej gospodarować czasem podejmowanych działań.
	ndst	Student: adekwatnie do celów uczenia się nie dobiera, nie tworzy, nie testuje i nie modyfikuje materiały, środki oraz metody, nie wykorzystuje technologii informacyjno-komunikacyjnej; nie podejmuje pracy na rzecz własnego rozwoju; nieracjonalnie, niezgodnie z zasadami techniki pracy umysłowej gospodaruje czasem podejmowanych działań.
K	o.	Student: jest przygotowany do efektywnego realizowania wyzwań zawodowych (dydaktycznych, wychowawczych oraz opiekuńczych) w zmieniającej się rzeczywistości ; posługuje się normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się przede wszystkim szacunkiem dla godności każdego człowieka; dialogowo rozwiązuje konflikty oraz tworzy dobrą atmosferę dla komunikacji w grupie; projektuje i wdraża działania mające na celu edukację aksjologiczną i wychowanie ku wartościom; analizuje i ocenia prawidłowość oraz poziom skuteczności własnych działań, ustala obszary wymagające modyfikacji, ciągłego doskonalenia się, pracy na rzecz własnego rozwoju (tzw. refleksyjny praktyk).
	no.	Student: nie jest przygotowany do efektywnego realizowania wyzwań zawodowych (dydaktycznych, wychowawczych oraz opiekuńczych) w zmieniającej się rzeczywistości ; nie posługuje się normami etycznymi w działalności zawodowej, nie kieruje się szacunkiem dla godności każdego człowieka; dialogowo nie rozwiązuje konfliktów oraz nie tworzy dobrej atmosfery dla komunikacji w grupie; nie projektuje i nie wdraża działań mających na celu edukację aksjologiczną i wychowanie ku wartościom; nie analizuje i nie ocenia prawidłowość oraz poziom skuteczności własnych działań, nie ustala obszarów wymagających modyfikacji, ciągłego doskonalenia się, pracy na rzecz własnego rozwoju (tzw. refleksyjny praktyk).
28. Uwagi:		